

[Justitsministeren.]

og dør faaet oplyst, at han var blevet slettet som Medlem.

Den 11. Marts skete der et hold-up over for en Rengøringskone paa det kommunistiske Partikontor. Et Kartotek over Partimedlemmerne blev stjaalet, det er senere fundet efter en telefonisk Meddelelse fra selve Gerningsmændene.

Den 16. Marts skete der et Indbrud paa det danske Kommunistpartis Kontor i Horsens, og der blev taget en Liste over Bladforhandlerne. Heller ikke dør er Gerningsmændene fundet endnu.

Endelig var der den kendte Bombekastning mod „Land og Folk“s Lokaler i Bredgade. Denne Sag har været behandlet af Københavns Opdagelsespoliti, som har oplyst, at der er foretaget en hel Del Afhøringer af Tjenere fra Odd-Fellow Palæet og af andre, som har færdedes paa Gerningsstedet, men at alle Afhøringer har været resultatløse. Politiet gør i denne Sammenhæng opmærksom paa, at det er meget vanskeligt at forfølge den Slags Sager, fordi Politiet mangler de Anvisninger og Oplysninger fra Publikum, som kun kommer ind, naar Publikum har Sympati for den Undersøgelse, der foretages.

For Fuldstændighedens Skyld skal jeg nævne noget, der ogsaa minder om et Attentat. Det var paa Juelsminde Færgegaard den 18. April 1948, hvor der blev kastet noget Fyrværkeri og nogle Kanonslag ind under et offentligt kommunistisk Møde, der havde samlet 16 Deltagere. Gerningsmændene blev fundet, og det drejede sig tilsyneladende om nogle Drengestreger uden alvorlig politisk Karakter.

Jeg slutter denne Del af mine Bemærkninger, som jeg begyndte: det er Alvor, at der gøres, hvad der kan, for at opklare den Slags uheldige Begivenheder.

Saa vil jeg gerne sige noget om Sagen Bjørn Erichsen.

Bjørn Erichsen er ved Østre Landsrets Dom af 5. Marts 1946 for Overtrædelse af Straffelovstillæggets Bestemmelser blevet anset med en Straf af Fængsel i 10 Aar, bl. a. for forskellige Meddelelser, Angiverier, i Aarene 1941 og 1942. Han havde f. Eks. i et Brev den 18. December 1941 henstillet til Tyskerne at søge Stauning fjernet, og i 1943 havde han rettet en Henvendelse til den daværende tyske Rigsbefuldmægtigede Dr. Best og forsøgt at formaa ham til at indføre et nazistisk Statsstyre i Danmark.

Den 10. September 1947 indsendte Bjørn Erichsens Forsvarer et Andragende om Strafformildelse. Forsvareren sendte sit

Andragende direkte til Ankenævnet, som i Henhold til den saakaldte Revisionslov af 29. Juni 1946 har til Opgave at underkaste tidligere afsagte Domme for Overtrædelse af Loven om Forræderi og anden landskadelig Virksomhed en Prøvelse med Henblik paa Nedsættelse af den idømte Straf i Overensstemmelse med den ændrede Lov og senere Domspraksis. Med en Skrivelse af 3. November 1947 fremsendte Ankenævnet Sagen til Justitsministeriet med en Indstilling om, at Straffen ved Hensyn til senere Praksis ved Benaadning nedsattes til Fængsel i 5 Aar. Ankenævnet henledte navnlig Opmærksomheden paa, at Bjørn Erichsens strafbare Virksomhed opførte inden 29. August 1943, at der ved Dommen var truffet Bestemmelse om Konfiskation af to Trediedele af hans Formue, og at Dommen var afsagt inden Revisionsloven af 29. Juni 1946.

Den sædvanlige Ekspedition af Sager, der modtages med Indstilling om Straf nedsættelse fra Ankenævnet, er, at Justitsministeriet paa Grundlag af Nævnets Indstilling søger Straffen nedsat ved Benaadning. Hvis Sagen er af særlig Betydning eller Interesse, giver Ministeriet undertiden Anklagemyndigheden Lejlighed til at udtale sig i Sagen, før Afgørelsen træffes. Dette skete i Bjørn Erichsen-Sagen, som den 13. November 1947 paa et Tidspunkt, da jeg personlig intet kendte til det foreliggende Andragende, blev sendt til Udtalelse hos Anklagemyndigheden. Det har været nævnt i nogle Aviser, at Anklagemyndigheden gik imod Benaadningen. Hvor Aviserne har det fra, ved jeg ikke; det er, eller var i hvert Tilfælde tidligere usædvanligt at læse Anklagemyndighedens interne, embedsmæssige Erklæringer i Dagspressen. Da det nu er bragt frem, skal jeg imidlertid gerne bekræfte, at Rigsadvokaten i sin Erklæring af 18. December 1947 udtalte, at han ikke fandt Anledning til hel eller delvis Benaadning. Men jeg maa samtidig nævne, hvad Aviserne ikke har faaet noget at vide om eller maaske ikke har interesseret sig for, at den Statsadvokat, som havde haft Straffesagen til Behandling, og som derfor var den, der kendte baade Sagen og Manden bedst, i sin Erklæring af 19. November 1947 udtalte, at han efter Omstændighederne ikke skulde udtale sig imod, at Straffen blev nedsat til 5 Aars Fængsel i Overensstemmelse med Ankenævnets Indstilling.

Det er den overvejende Hovedregel i disse Sager, at Ankenævnets Indstillinger følges. Mit Standpunkt hertil har i den Tid, jeg har truffet Afgørelser i Sagerne, været,